

מדוע באמת קשה כל כך לשבת וללמוד?
אמר ר' אשר:

מכיוון שכאשר אדם יושב ולומד, הוא לומד שורה ועוד שורה, מבין ונהנה, עד שמגיע למקום ששם הוא לא מבין כלום, מנסה פה ושם אך הכול סגור ומסוגר בפניו והוא לא מוצא את ידיו ואת רגליו בסוגיא, ואז, או שהוא נשבר וסוגר את הגמרא, או שהוא מתחזק ואומר "ריבונו של עולם תרחם עלי, תאיר את עיני", עד שפתאום ברגע כמימרא נפתח לו הראש והוא קולט את כל העניין. הכול נהיה לו ברור ומובן - למעלה מן המשוער.

ואז הוא תופס את עצמו, "לפני רגע לא הבנתי מימיני ומשמאלי והיה לי בלבול כל כך גדול, מה קרה שפתאום הכול כל כך ברור, כל כך מאיר? ריבונו של עולם, זה אתה! זה לא בטבע שלי כלל, רק אתה המלמד תורה!" וזהו הביטול החזק ביותר...

ובשל כך השטן מנסה לדחות את האדם כל פעם מהלימוד, כי הוא פוחד מאותו הרגע שיגיע האדם לביטול דרך התורה הקדושה, שזהו שיא הקדושה!!

ככל שהגאווה גדולה יותר - כך היאוש הנוול
ממנה יהיה עמוק יותר.

העולם סובל ממחלה זו בצורה קשה. האדם חי בריצה מטורפת אחר "כוחי ועוצם ידי", הוא קולט כל הזמן שדרים על עוצמתו של האדם, על הצורך במצליחנות. כאשר חייו לא נראים כמו החיים בפרסומת, הוא מפסיק להעריך את עצמו ומתייאש - איך אצליח להשיג את כל הדברים הללו? אולם המבין כי מה שעשה - מאת ה' בא לו, הרי אין הוא מגיע ליאוש ולדכאון. גם הנפילות וגם ההצלחות הן מאת ה'.

לחפש אחר תרופות ולדרוש ברופאים שיביאו מזור למחלה וכולי עלמא לא פליגי

שאינ ברופאים ובסמים שהם נותנים ולא כלום אלא שמאחר וניתנה רשות לרופא לרפאת ע"י הכוח שנתן לרופא מאת ההשגחה העליונה והסגולות שנתן ה' לעשבים ולסמים המרפאים

"ותערב לפניך עתירתנו כעולה וכקרבן",

כמו שהעולה היא כולה לה,

כליל תקטר על המזבח

ואין לבעלים ממנה כלום,

כך אנו מבקשים

שתהיה התפילה שלנו כליל לאישים

ולא יהיה לנו מזה שום סיפוק.

שיופסקו הוויכוחים

וזה מעלה את הניצוצות מהגלגולים

הקודמים

ורק באופן זה שנשתוק לשני

אפילו אם הוא לא צודק

אפילו אם הוא עושה מצד רשעות

ע"י זה יעלו הניצוצות

ויוכל לבוא משיח צדקנו.

שאלו פעם את ר' אשר זי"ע

מה הביאור בזה שמצינו

הרבה פרקים בספר התהילים

בהם דוד המלך מתפלל על אויביו

שימותו ומקללם

"יכרת ה' כל שפתי חלקות" וכדומה

וזה סותר לכאורה לכל הדרך שאנו מדברים

כי הכל מאת ה', וצריך לתת הכנעה?

וביאר ר' אשר,

כי דוד המלך לא התכווין כלל לאנשים

שגרמו לו רעה,

אלא התפלל לה'

כיון שהסמרא אהרא גורם בליבו דמיון

כאילו אנשים אלו הם מציאות,

ועל זה התפלל שיכרית את הקליפות הללו

שלא ידמה בליבו כלל

שמישהו גורם לו רעה ה"ו

אלא יראה כל הזמן שהכל זה סיבות מאת

ה'.

אם רק נופל על האדם פחד הכי קטן

הוא כבר לא בן אדם ("אויס מענטש").

אך בעצם זה בדיוק

מה שהקב"ה רוצה מאיתנו - פחד.

כי כאשר האדם מכיר בכך

שאין לו כל מציאות בעולם

הוא שרוי בפחד נורא,

והפחד מראה לנו

שאנו צריכים להיות תלויים במשהו.

ומתוך הפחד הגדול שיכנס בנו

נהיה קשורים עם הקב"ה.